

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֶׂרָה שְׂיֹשְׁבֵינָו וְעוֹסְקֵינָו בַּתּוֹרָה

Introduction

This discourse was delivered by the Lubavitcher Rebbe, Rabbi Menachem Mendel Schneerson, on 13 Tammuz 5742 (1982), marking the Chag HaGeulah—the anniversary of the release of his father-in-law, the Frieddiker Rebbe (Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn), from Soviet imprisonment in 1927. The Rebbe, seventh leader of the Chabad-Lubavitch movement, lived from 1902 to 1994 and is renowned for his scholarship, activism, and leadership in global Jewish revival. In this maamar, the Rebbe explores the mystical significance of communal Torah study, prayer, and their power to draw down divine light, tying it all to the geulah of Yud-Beis and Yud-Gimmel Tammuz as a source of ongoing empowerment.

(א)

“Ten who sit and occupy themselves with Torah — the Shechinah dwells among them,” etc., “even five,” etc., “even three,” etc., “even two,” etc., “even one.”

עֲשֶׂרָה שְׂיֹשְׁבֵינָו וְעוֹסְקֵינָו בַּתּוֹרָה שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם כּו' אֶפִּילוֹ חֲמֵשֶׁה כּו' אֶפִּילוֹ שְׁלֹשָׁה כּו' אֶפִּילוֹ שְׁנַיִם כּו' אֶפִּילוֹ אֶחָד

And my honored father-in-law, the Rebbe [the Frieddiker Rebbe], the master of the redemption, explains in his maamar that begins “This [Torah] was repeated through him,” delivered for the first celebration of 12 Tammuz (5688), that: although even one who sits and engages in Torah (and how much more so two, three, or five) draws down a revelation of G-dliness (the Shechinah dwells), nonetheless, the revelation through Torah of a multitude (ten) is a greater revelation.

וּמִבְּאֵר כְּבוֹד קְדוּשַׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹ"ר בְּעַל הַגְּאוּלָּה בְּמֵאֲמָרוֹ דְּבוּר הַמַּתְחִיל זֶה שְׁנֵיתָן עַל יָדוֹ לְחֻגִּיגַת י"ב תְּמוּזָה הַרְאֵשׁוֹנָה (שְׁנַת תרפ"ח), דְּהֵגַם שָׁגַם אֶחָד שְׂיֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה (וּמְכַל שְׁכֵן שְׁנַיִם שְׁלֹשָׁה וְחֲמֵשֶׁה) הוּא מִמְשִׁיב גִּילּוּי אֱלֻקוֹת (שְׂכִינָה שְׂרוּיָה), מְכַל מְקוֹם, הַהֲמַשְׁכָּה שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה דְּרַבִּים (עֲשֶׂרָה) הִיא הַמְשָׁכָה נְעֻלִית יוֹתֵר

Just as in prayer, the Sages said: “The prayer of the public is not repelled, as it says: ‘Behold, G-d is mighty and will not despise’ (Iyov 36:5)” — for the multitude, through their prayer, draw down the Thirteen Attributes of Mercy — so too it is in Torah: through the Torah of the public, a higher Divine light is drawn.

דְּכֵמוֹ שֶׁבַתְּפִלָּה אֲמָרוּ רַז"ל תְּפִלַּת רַבִּים אֵינָה נִמְאָקָה שְׁנֵאָמַר הֵן אֶל כְּבִיר וְלֹא יִמָּאָס (איוב לו, ה), שֶׁהַרַבִּים בַּתְּפִלָּתָם מְמַשְׁכִּים י"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים, כְּמוֹ כֵן הוּא בַּתּוֹרָה, שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה דְּרַבִּים נִמְשָׁךְ גִּילּוּי אֹרֶךְ עֲלִיוֹן יוֹתֵר

And regarding the language of the Sages, “the prayer of the many” [and in the maamar, the same language is used regarding Torah], although it refers to ten — and the term “many” can apply even to fewer than ten, and on the other hand, even ten is not the complete form of “many,” since there is a much greater multitude — it can be explained by first introducing:

וּבִיאֹר לְשׁוֹן רַז"ל תְּפִלַּת רַבִּים [וּבְהִמָּאָר אוֹמֵר הַלְשׁוֹן "רַבִּים" גַּם בְּנוֹגַע לְתּוֹרָה], אַף שֶׁמִּדְּבַר בְּנוֹגַע לְעֲשֶׂרָה [הַלְשׁוֹן "רַבִּים" נוֹפֵל גַּם בְּפָחוֹת מֵעֲשֶׂרָה, וְלֹא יִתְּיָד, גַּם עֲשֶׂרָה אֵינָם הַשְּׁלִימוֹת דְּרַבִּים, שֶׁהָרִי יֵשׁ רִיבּוּי גָּדוֹל יוֹתֵר], יֵשׁ לְבָאֵר, בְּהַקְדָּמָה

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיֹשְׁבֵינָו וְעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה

<p>The reason why something done in the presence of ten Jews is considered the greatest level of public (<i>farhesya</i>), and we do not find a distinction in this regard between ten and more than ten, is because ten Jews correspond to, and encompass, the ten categories of Israel — “your heads, your tribes,” etc., “from the hewer of your wood to the drawer of your water” (Devarim 29:9–10) — and therefore, publicity before ten Jews is as if it is publicity before all of Israel.</p>	<p>דְּהַטַעַם עַל שֶׁדָּבָר שֶׁבְּעֵשְׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל הוּא פְּרֻהָסְיָא הֵכִי גְדוּלָה (דְּלֹא מְצִינּוּ חִילוּק לְעִנְיַן פְּרֻהָסְיָא בֵּין עֲשֵׂרָה לְיֹתֵר מֵעֲשֵׂרָה), הוּא, כִּי עֲשֵׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל הֵם דּוֹגְמֵת וְכוּלְלִים הָעֲשֵׂרָה סוּגִים דְּיִשְׂרָאֵל — רְאִשֵׁיכֶם שְׂבִטֵיכֶם גּו' עַד חוֹטֵב עֵצִיף וְשׂוֹאֵב מִמֶּיף (דְּבָרִים כֹּט, ט–י) — וּפְרֻסוּם בְּפָנֵי עֲשֵׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל הוּא כְּמוֹ פְּרֻסוּם בְּכָל יִשְׂרָאֵל</p>
<p>And this is why ten Jews are referred to as “the public” (<i>stam</i>), the greatest multitude — for there is no greater multitude than this.</p>	<p>וְזֶהוּ שֶׁעֲשֵׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם "רַבִּים" (סְתָם), רִיבּוּי הֵכִי גְדוּל שְׂאִין רִיבּוּי גְדוּל מִמֶּנּוּ</p>
<p>(ב)</p>	
<p>And behold, it is explained in Tanya that the virtue of ten applies in all matters of Torah and mitzvos, for nothing of holiness is found in fewer than ten.</p>	<p>וְהִנֵּה מְבֹאָר בְּתַנְיָא שֶׁהַמַּעֲלָה דְעֵשְׂרָה הִיא בְּכָל הָעִנְיָנִים דְּתּוֹרָה וּמִצְוֹת, כִּי אִין דְּבָר שֶׁבְּקָדוּשָׁה בְּפָחוֹת מֵעֲשֵׂרָה</p>
<p>Nevertheless, the <i>primary</i> virtue of ten is in prayer: the advantage of communal prayer is that it is always desirable and accepted.</p>	<p>אֲלֹא שְׂאִף עַל פִּי כּוּ, עֵיקַר הַמַּעֲלָה דְעֵשְׂרָה הוּא בְּתַפְלָה. דְּהַמַּעֲלָה שֶׁבְּתַפְלַת רַבִּים שְׂהִיא רְצוּיָה, וּמְקוּבָּלַת לְעוֹלָם</p>
<p>And since the objective of prayer is that the Holy One, blessed be He, should fulfill one’s request, the superiority of communal prayer over individual prayer is not merely that communal prayer adds something extra, but that it affects the <i>very nature</i> of the prayer itself.</p>	<p>וְכִינּוּן שֶׁהַמְּבֹקֵשׁ דְּתַפְלָה הוּא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת בְּקִשְׁתּוֹ, הֲרִי הַמַּעֲלָה בְּתַפְלַת רַבִּים עַל תַּפְלַת יְחִיד הִיא לֹא שֶׁבְּתַפְלַת רַבִּים מִיתוּסַף עוֹד עִנְיָן, כִּי אִם, שְׂנֵה בּוֹגַע לְתַפְלָה עֲצָמָה</p>
<p>And according to this, one can say that what is written in the maamar — that the virtue of Torah studied by the many is <i>similar</i> to the virtue of communal prayer — the intent here is that the virtue of public Torah study is likewise a fundamental matter.</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לוֹמֵר, דְּמָה שֶׁכְּתוּב בְּמֵאמָר שֶׁהַמַּעֲלָה בְּתּוֹרָה דְּרַבִּים הִיא דּוֹגְמַת הַמַּעֲלָה דְּתַפְלַת רַבִּים, הַפּוֹנֵנָה בְּזֶה הִיא (ג) שֶׁהַמַּעֲלָה בְּתּוֹרָה דְּרַבִּים הִיא בְּעִנְיַן עֵיקָרִי</p>
<p>And seemingly, one could explain this: since Torah is only acquired in a <i>group</i> (see Avos 6:6), it follows that when Torah is studied in a larger group, it is acquired more effectively.</p>	<p>וְלִכְאוּרָה הִנֵּה אֶפְשֵׁר לְבָאֵר זֶה, דְּכִינּוּן שְׂאִין הַתּוֹרָה נִקְנִית אֲלֹא בְּחִבּוּרָה (אבות ו, ו), מוּבָן, דְּכִשְׁלִימוּד הַתּוֹרָה הוּא בְּחִבּוּרָה גְדוּלָה יוֹתֵר, הַתּוֹרָה נִקְנִית יוֹתֵר</p>
<p>And since the completeness of a group is with ten — for ten Jews correspond to and include all ten categories of Israel, as mentioned above — therefore, when Torah is studied with ten, the acquisition of Torah is in its completeness.</p>	<p>וְכִינּוּן שֶׁהַשְּׂלִימוּת דְּחִבּוּרָה הִיא בְּעֵשְׂרָה, כִּי עֲשֵׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל הֵם דּוֹגְמֵת וְכוּלְלִים כָּל הָעֲשֵׂרָה סוּגִים דְּיִשְׂרָאֵל, כִּי לְכּוּ, כְּשֶׁלִּימוּד הַתּוֹרָה הוּא בְּעֵשְׂרָה, קִנְיַן הַתּוֹרָה הוּא בְּשְׂלִימוּת</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשָׂרָה שְׂיוּשְׁבֵיין וְעוֹסְקֵין בַּתּוֹרָה

<p>But this explanation is not sufficient, because the aforementioned advantage in public Torah study is with regard to the person learning Torah — that when he learns with ten, his acquisition of Torah (his receiving and internalizing it) is in its completeness.</p>	<p>אָבֵל בַּיָּאוֹר זֶה אֵינוֹ מְסַפֵּיק. כִּי מֵעֵלָה הֵנ"ל בַּתּוֹרָה דְּרַבִּים הִיא בְּאֵדָם הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שְׂכַשְׁלוּמֵד בְּעֲשָׂרָה, הַקְּנִין שְׁלוֹ (שְׂקוּנָה אֶת הַתּוֹרָה וּמְקַבֵּל אוֹתָהּ) הוּא בְּשִׁלְמוֹת.</p>
<p>And the comparison between Torah study in public and communal prayer is with regard to the <i>drawing down</i> of Divine energy.</p>	<p>וְהַדְמִיּוֹן דְּתוֹרָה בְּרַבִּים לְתַפְלַת רַבִּים הוּא בְּהַמְשָׁכָה.</p>
<p>As explicitly stated in the maamar: just as the many, through their prayer, draw down the Thirteen Attributes of Mercy, so too through Torah studied by the many, a higher light is drawn.</p>	<p>בְּמַפְרֵשׁ בַּמְאָמֵר, דְּכִמוֹ שֶׁהַרְבִּים בַּתְּפִלָּתָם מְמַשְׁכִּים י"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים, כְּמוֹ כֵּן עַל יְדֵי תּוֹרָה בְּרַבִּים נִמְשָׁךְ אוֹר עֲלִיוֹן יוֹתֵר.</p>
<p>(ג)</p>	
<p>And in order to explain the virtue of the drawing down that is brought about through Torah of the many, the maamar begins by quoting: “Rabbi Yishmael says: with thirteen methods the Torah is interpreted — with a <i>kal vachomer</i>, with a <i>gezeirah shavah</i>, etc.” (Sifra, beginning of Toras Kohanim).</p>	<p>וּבְכַדֵּי לְבָאֵר מֵעֵלַת הַהַמְשָׁכָה שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה דְּרַבִּים, מְקַדִּים בְּהַמְאָמֵר, שְׂרַבֵּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר (סִפְרָא רִישׁ תּוֹרַת כְּהָנִים) בְּשִׁלְשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בְּקַל וְחֵמֵר וּבִגְזֵרָה שְׁוָה וְכוּ.</p>
<p>And he explains that through each and every one of the thirteen methods by which the Torah is interpreted, new revelations are drawn forth.</p>	<p>וּמְבָאֵר, דְּעַל יְדֵי כָּל מְדָה וּמְדָה (מִי"ג הַמִּדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן) מִתְגַּלִּים עֲנִינִים חֲדָשִׁים.</p>
<p>And the reason for this is because the thirteen methods through which the Torah is interpreted correspond to the Thirteen Attributes of Mercy.</p>	<p>וְהַטַּעַם עַל זֶה הוּא, כִּי י"ג מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן הֵן כְּנֶגֶד י"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים.</p>
<p>And as the Maggid taught: when Moshe said “E-I, please heal her now,” the name <i>E-I</i> is the first of the Thirteen Attributes of Mercy.</p>	<p>וּכְתוּרַת הָרַב הַמַּגִּיד: דְּכַשְׂאֵמֵר מִשֶּׁה "אֵל נָא רַפֵּא נָא לָהּ" — שֵׁם אֵל הוּא מְדָה הָרֵאשׁוֹנָה דִּי"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים.</p>
<p>Hashem responded to him with a <i>kal vachomer</i>: “If her father had spit in her face...” — <i>kal vachomer</i> with the Shechinah — which is the first of the Thirteen Methods through which the Torah is interpreted.</p>	<p>אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: קַל וְחֵמֵר — וְאָבִיָּה יֵרַק יֵרַק בְּפָנֶיהָ כו" — קַל וְחֵמֵר לְשִׁכְיָנָה — מְדָה הָרֵאשׁוֹנָה דִּי"ג הַמִּדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן.</p>
<p>And the maamar adds that this is also the connection between the two interpretations of the verse “the one who grazes among the roses (ba-shoshanim)” — don’t read “shoshanim” [roses], but “shonim” [those who review] in halachos — and that just as a rose has thirteen petals, so too the congregation of Israel has thirteen channels of mercy.</p>	<p>וּמוֹסִיף בַּמְאָמֵר: שְׁזֵהוּ גַם הַקָּשֶׁר דְּשְׁנֵי הַפִּירוּשִׁים בְּ"הַרְוֵעָה בְּשׁוֹשָׁנִים" — "אֵל תִּקְרֵי שׁוֹשָׁנִים אֲלֵא שְׁשׁוֹנִים בְּהַלְכוֹת", וְמָה שְׁשׁוֹשָׁנָה אֵיךְ תִּלְיָסֵר עֲלֵינוּ, אַף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֵיךְ תִּלְיָסֵר מְכִילֵינוּ דְּרַחֲמֵי.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And the connection between the two interpretations is that through Torah study — through “shonim ba-halachos” — the Thirteen Attributes of Mercy are drawn down.</p>	<p>והקשר דשני הפירושים הוא, כי על ידי לימוד התורה (ששונים בהלכות) נמשכים י"ג מדות הרחמים.</p>
<p>And this is why through Torah studied by the many, a higher Divine light is drawn — because this drawing down of the Thirteen Attributes of Mercy through Torah learning is primarily through Torah studied in public.</p>	<p>ונהו ששל ידי תורה דרבים נמשך אור עליון יותר, כי זה של ידי לימוד התורה נמשכים י"ג מדות הרחמים — הוא בעיקר על ידי לימוד תורה בדרבים דוקא.</p>
<p>And we must understand what is said earlier: that through the Thirteen Methods by which the Torah is interpreted, new concepts are revealed.</p>	<p>וצריך להבין מה שאומר בתחלת הענין: של ידי י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן מתגלים ענינים חדשים.</p>
<p>For seemingly, the relevance of the Thirteen Methods of Torah interpretation to the above idea — that through public Torah study a higher light is drawn — is only because the Thirteen Methods correspond to the Thirteen Attributes of Mercy, and the drawing down of those attributes is specifically through Torah studied in public.</p>	<p>דלכאורה, השייכות די"ג מדות שהתורה נדרשת בהן למדובר לעיל — של ידי תורה דרבים נמשך גילוי אור עליון יותר — היא, ש"ג מדות אלו הן כנגד י"ג מדות הרחמים, והמשכת י"ג מדות הרחמים היא בעיקר על ידי לימוד התורה בדרבים דוקא.</p>
<p>So what is being added by saying here that through the Thirteen Methods by which the Torah is interpreted, new ideas are revealed?</p>	<p>ומה נוסף כאן — של ידי י"ג המדות שהתורה נדרשת בהן מתגלים ענינים חדשים?</p>
<p>And one may say the explanation of this is: the difference between Torah and prayer is that prayer is when a person requests and supplicates, and the drawing down from Above (that the Holy One, blessed be He, fulfills his request) occurs as a result of the prayer.</p>	<p>ויש לומר הביאור בזה, דהחילוק בין תורה לתפלה הוא, שתפלה היא שהאדם מבקש ומתפלל וההמשכה מלמעלה (שהקדוש ברוך הוא ממלא את בקשתו) נעשית על ידי התפלה.</p>
<p>Not so with Torah study: since the Torah that one learns is the “word of Hashem” (which already exists even prior to the person’s engagement in learning), the effect of learning Torah is, seemingly, that the Torah and the infinite light invested within it is drawn to the person.</p>	<p>מה שאין פן בעסק התורה, מכיון שהתורה שלומד היא דבר ה' (שישנו גם לפני עסק התורה דהאדם), הרי הפעולה שנעשית על ידי עסק התורה היא לכאורה שהתורה ואור אין-סוף המלובש בה ימשך להאדם.</p>
<p>And based on this, one might have said that the superiority of public Torah study over individual Torah study is mainly in relation to the <i>person</i> learning the Torah.</p>	<p>ועל פי זה מקום לומר, שהמעלה דתורה דרבים על תורה בייחוד היא (בעיקר) רק בנוגע להאדם העוסק בתורה.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>That is: although the maamar says that the superiority of Torah in public is (not only in regard to the person's acquisition — that the Torah is acquired by him more — but also) in the drawing down from Above (as explained earlier in section 2), that through public Torah study a higher Divine light is drawn, still, one might say that the <i>entire matter</i> of Torah study is that through learning, the light of Torah (which exists even prior to the learning) shines to the person learning it — and through learning in public, a higher light is revealed to the learner.</p>	<p>דָּהַגַּם שְׂאוֹמֵר בַּמַּאמָּר שֶׁהַמְעֵלָה דְתוֹרָה בְּרַבִּים הִיא (לֹא רַק בְּקַבְּלַת הָאָדָם, שֶׁהַתוֹרָה נִקְנֶיֶת אֲצֵלוֹ יוֹתֵר, אֲלָא גַם) בְּהַמְשָׁכָה מְלֻמְעָלָה (כַּנִּי"ל סְעִיף ב'), מְכַל מְקוֹם מְקוֹם לֹמֵר, שֶׁכֵּל הַעֲנִנֵּן דְלִימוּד הַתוֹרָה הוּא שְׁעַל יְדֵי הַלִּימוּד מְאִיר אוֹר הַתוֹרָה (שִׁישְׁנוּ גַם קוֹדֵם הַלִּימוּד) לְהָאָדָם הַלּוֹמְדָהּ, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַתוֹרָה בְּרַבִּים מִתְגַּלֶּה לְהָאָדָם אוֹר נֶעְלָה יוֹתֵר.</p>
<p>And therefore, the maamar brings that through the Thirteen Methods by which the Torah is interpreted, new concepts are revealed.</p>	<p>וְלִכֵּן מְבִיא בַּמַּאמָּר שְׁעַל יְדֵי י"ג הַמְדוֹת שֶׁהַתוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן מִתְגַּלִּים עֲנִינִים חֲדָשִׁים.</p>
<p>Just as prayer draws forth a <i>new will</i> ("May it be Your will"), so too in Torah — through learning Torah using the Thirteen Methods of interpretation — new insights are revealed.</p>	<p>דְּכֵמוּ שֶׁהַתַּפְּלָה מִמְשַׁכֶּת רְצוֹן חֲדָשׁ — "יְהִי רְצוֹן", עַל דְּרָף זֶה בַּתוֹרָה: עַל יְדֵי לִימוּד הַתוֹרָה עַל פִּי י"ג הַמְדוֹת שֶׁהַתוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן מִתְגַּלִּים עֲנִינִים חֲדָשִׁים.</p>
<p>And the reason for this is because the Thirteen Methods of Torah interpretation correspond to the Thirteen Attributes of Mercy, which are higher than Torah.</p>	<p>וְהַשְּׁעָם עַל זֶה הוּא, כִּי י"ג מְדוֹת שֶׁהַתוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן הֵן כְּנֶגֶד י"ג מְדוֹת הַרַחֲמִים, שֶׁלְמַעַל מֵהַתוֹרָה.</p>
<p>For Torah is the wisdom of the Holy One, blessed be He — the beginning of the chain-like progression (<i>hishtalshelus</i>) — whereas the Thirteen Attributes of Mercy are beyond hishtalshelus.</p>	<p>דְּתוֹרָה הִיא חֻקְמָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְאִישִׁית הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת, וְי"ג מְדוֹת הַרַחֲמִים הֵן לְמַעַל מֵהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת.</p>
<p>And when a person studies Torah through the lens of the Thirteen Methods, he draws into the Torah (which is in <i>hishtalshelus</i>) the Thirteen Attributes of Mercy, which are above hishtalshelus — and through this, new concepts are revealed in Torah.</p>	<p>וְעַל יְדֵי שֶׁהָאָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה עַל פִּי י"ג הַמְדוֹת, הוּא מִמְשִׁיף בַּתוֹרָה (הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת) י"ג מְדוֹת הַרַחֲמִים שֶׁלְמַעַל מֵהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִים בַּתוֹרָה עֲנִינִים חֲדָשִׁים.</p>
<p>And this is the meaning of what was stated earlier: that through Torah studied in public, a higher Divine light is drawn — because the drawing down of the Thirteen Attributes of Mercy through Torah is specifically through Torah study in public.</p>	<p>וְזֶהוּ שְׁעַל יְדֵי לִימוּד הַתוֹרָה בְּרַבִּים נִמְשָׁף מְלֻמְעָלָה אוֹר עֲלִיוֹן יוֹתֵר, כִּי הַמְשַׁכֶּת י"ג מְדוֹת הַרַחֲמִים שְׁעַל יְדֵי לִימוּד הַתוֹרָה הִיא בְּעֵיקָר בְּלִימוּד הַתוֹרָה בְּרַבִּים דְּוָקָא.</p>
<p>Meaning: the level of the Thirteen Attributes of Mercy that is drawn through public Torah study is a loftier level.</p>	<p>הַיְיָנוּ: שֶׁהַדְּרָגָא דִּי"ג מְדוֹת הַרַחֲמִים שֶׁנִּמְשָׁכֶת עַל יְדֵי לִימוּד הַתוֹרָה בְּרַבִּים — הִיא דְרָגָא נְעֻלִית יוֹתֵר.</p>
<p>(ד)</p>	

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And the maamar continues with an additional advantage of communal prayer: that the drawing down from Above which is effected through the prayer of the many is not in proportion to their arousal from below (<i>hisorerus de-letata</i>).</p>	<p>וממשך בהמאמר עוד מעלה בתפלת רבים, שההמשכה מלמעלה שעל ידי תפלת הרבים היא לא לפי ערך האתערוותא דלתתא שלהם.</p>
<p>In addition to the fact that the arousal from below through communal prayer reaches higher — and therefore draws down a loftier light — nevertheless, the drawing down through communal prayer is not commensurate with the arousal from below, not even the arousal of the many.</p>	<p>דנוסף לזה שהאתערוותא דלתתא דתפלת רבים מגעת למעלה יותר שלכן היא ממשכת המשכה געלית יותר, הנה על ידי תפלת רבים נמשכת המשכה מלמעלה שלא לפי ערך האתערוותא דלתתא, גם לא לפי ערך האתערוותא דלתתא דרבים.</p>
<p>For this is what our Sages said: that the prayer of the many during the entire year is like the prayer of an individual during the Ten Days of Teshuvah.</p>	<p>דזהו שאמרו רז"ל שתפלת רבים בכל מי השנה היא כמו תפלת יחיד בעשרת ימי תשובה.</p>
<p>Just as the drawing down effected by an individual's prayer during the Ten Days of Teshuvah is not in proportion to his elevation — and this is because the Ten Days of Teshuvah are a time of Divine favor — so too is the drawing down through communal prayer (throughout the year): it is not in proportion to the ascent, not even to the ascent of the many.</p>	<p>שכמו שההמשכה שעל ידי תפלת יחיד בעשרת ימי תשובה היא לא לפי ערך ההעלאה שלו ושלכן הוא בעשרת ימי תשובה זוקא, מפני שעשרת ימי תשובה הם עת רצון — כמו כן היא ההמשכה שעל ידי תפלת רבים (בכל מי השנה), שהיא לא לפי ערך ההעלאה (גם לא לפי ערך ההעלאה דרבים).</p>
<p>And likewise in public Torah study: the drawing down that comes through Torah studied by the many is not commensurate with the learning of the many.</p>	<p>ועל דרך זה הוא בתורה דרבים, שההמשכה שעל ידי לימוד התורה דרבים היא לא לפי ערך הלימוד דהרבים.</p>
<p>But this requires explanation. For even earlier in the maamar, where it explained that the arousal from below of the many draws down a higher light, it states that the drawing down is of the Thirteen Attributes of Mercy — and these are beyond <i>hishtalshelus</i> — and any drawing down from beyond <i>hishtalshelus</i> is already not proportionate to the arousal from below.</p>	<p>וצריך להבין, דגם בביאור שבתחלת המאמר — שהאתערוותא דלתתא דרבים ממשכת אור געלה יותר — מבאר שההמשכה שעל ידי אתערוותא דלתתא דרבים היא י"ג מדות הרחמים, דיי"ג מדות הרחמים הן למעלה מהשתלשלות, והמשכה שלמעלה מהשתלשלות היא שלא לפי ערך האתערוותא דלתתא.</p>
<p>And yet afterward, the maamar adds an additional point — that the drawing down through the many is not even in relation to their own arousal.</p>	<p>ואף על פי כן מוסיף אחר כך (עוד ענין) שההמשכה שעל ידי רבים היא שלא לפי ערך האתערוותא דלתתא דהרבים.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>The explanation is that this additional point — that the drawing down through the many is not in relation to <i>their own</i> arousal — means that the drawing down is not just greater than the effort, as is always the case when drawing from beyond <i>hishtalshelus</i>, but that the drawing is primarily from Above — similar to an arousal from Above that arises <i>on its own</i>, from a place where human arousal cannot reach.</p>	<p>ונקודת הביאור בזה — שהפיונה בזה שמוסרף שההמשכה שעל ידי רבים היא שלא לפי ערך האתערוותא דלתתא שלהם — היא: שההמשכה שעל ידי רבים היא לא רק שההמשכה היא יותר מהעבודה [דענון זה הוא ככל המשכה שלמעלה מהשתלשלות], אלא גם שההמשכה היא (בעיקר) מצד למעלה — על דרך אתערוותא דלעילא מצד עצמה — שגמשכת ממקום שאין אתערוותא דלתתא מגעת לשם.</p>
<p>And one may compare this to the idea of “I toiled and I found”: that the knowledge that comes through toil is like a <i>finding</i> — not proportionate to the toil.</p>	<p>ויש לומר שהוא על דרך הענון ד"נגעתי ומצאתי", שהידיעה הבאה על ידי הנגיעה היא באופן ד"מצאה" (מצאתי) שלא לפי ערך הנגיעה</p>
<p>And there are two forms of this: one — success in understanding the concept one toiled in, which is like the elevation of communal prayer, where the drawing is beyond <i>hishtalshelus</i> (beyond order and gradation), but still from a level where the arousal reached.</p>	<p>וישני אופנים בזה: האחד — ההצלחה בידיעת והבנת הענון שהתיגע בו, על דרך המעלה דתפלת רבים — שההמשכה היא למעלה מהשתלשלות (למעלה מסדר והדרגה). אבל (רק) ממקום זה ששם הנגיעה האתערוותא דלתתא</p>
<p>The second — that success in understanding Torah comes from a place where the person didn't toil at all. He toiled in one area, and his Torah “toils for him” from another place — and this parallels the second form of communal prayer, where the drawing from Above is rooted in a level the arousal from below cannot reach at all — and yet the drawing comes through communal prayer, just as Torah may “toil for him” from another place, because of his own labor.</p>	<p>והשני — שההצלחה בידיעת התורה הבאה על ידי נגיעה האדם — היא במקום שלא התיגע בו כלל. הוא עמל במקום זה, ותורתו עומלת לו במקום אחר — על דרך ענון השני דתפלת רבים — שההמשכה שעל ידי העבודה (תפלה) היא על דרך אתערוותא דלעילא מצד עצמה — שאתערוותא דלתתא (גם האתערוותא דלתתא דתפלת רבים) אינה מגעת לשם. אלא שממל מקום, המשכה זו באה על ידי תפלת רבים — בדוגמת שגם שתורתו עומלת לו במקום אחר — הוא על ידי העמל דהאדם</p>
<p>(ה)</p>	
<p>And one may say that the distinction between these two types of drawing down is also reflected in their root — in the Thirteen Attributes of Mercy.</p>	<p>ויש לומר שהחילוק דשני ענינים אלה הוא גם בשורשם, ב"ג מדות הרחמים</p>
<p>The idea is that the number thirteen (Tikkunei Dikna — “rectifications of the beard”) consists of twelve and one.</p>	<p>והענון הוא, דמספר י"ג (תיקוני דיקנא) הוא י"ב עם אחד</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>The twelve are the twelve oxen (in the world of Beriah), and the one that is added to the twelve is the sea that stood upon them — the level of Malchus of Atzilus.</p>	<p>די"ב הוא י"ב בקר (שבבריאה), והאחד (המיתוסף על י"ב) הוא הים שעומד עליהם (מלכות דאצילות).</p>
<p>And on a higher level — the twelve are the twelve diagonal boundaries in Atzilus, and the one added to the twelve is from beyond Atzilus.</p>	<p>ולמעלה יותר, י"ב הוא י"ב גבולי אלכסון שבאצילות, והאחד (המיתוסף על י"ב) הוא למעלה מאצילות.</p>
<p>And one may say: that the reason why thirteen is beyond <i>hishtalshelus</i> is because through the one that is added to the twelve, even the twelve are elevated beyond <i>hishtalshelus</i>.</p>	<p>ויש לומר דנה ש"ג הוא למעלה מהשתלשלות, הוא, כי על ידי האחד שמיתוסף בהי"ב, גם הי"ב הם למעלה מהשתלשלות.</p>
<p>And there are two possible modes (levels) in this: one, where the “one” is drawn into the twelve as they are in their place. In that case, even after the one is drawn into them, they remain limited (diagonal boundaries). However, through the drawing of the “one” — which is from beyond <i>hishtalshelus</i> — they are infused with a power of limitlessness.</p>	<p>ויש לומר, דשני אופנים (מדרגות) בנה: שהאחד נמשך בהי"ב כמו שהם במקומם, דבאופן זה, גם לאחרי שנמשך בהם האחד, הם גבול (גבולי אלכסון), אלא שעל ידי שנמשך בהם האחד שלמעלה מהשתלשלות — יש בהם כח בלתי מוגבל.</p>
<p>The second mode: the twelve are elevated and absorbed into the “one,” and through this they leave their limited state and become truly unlimited.</p>	<p>ועוד אופן, שהי"ב מתעלים ונכללים בהאחד, שעל ידי זה הם יוצאים מהגבלתם ונעשים בבחינת בלי גבול.</p>
<p>And one may say that this is the meaning of “אחד” (one) being numerically equal to thirteen — for all the thirteen are united as one.</p>	<p>ויש לומר דנהו ש"אחד" בגימטריא י"ג, שכל הי"ג הם אחד.</p>
<p>And one may say that these two dimensions in the drawing down through the avodah (whether prayer or Torah study) of the many — that the drawing is beyond gradation (<i>hishtalshelus</i>), and also from a place where no arousal from below, not even communal, can reach — correspond to the above two levels.</p>	<p>ויש לומר, דשני הענינים בהמשכה שעל ידי עבודה (תפלה או לימוד התורה) דרבים — שהמשכה היא שלא בהדרגה (למעלה מהשתלשלות), ושעל ידי עבודתם נמשך גם במקום שאי אפשר לאתערוטה דלתתא (גם לאתערוטה דלתתא דרבים) לעורר שם — הוא בשתי דרגות הנ"ל.</p>
<p>For in the first level of the thirteen, where the one is drawn into the twelve — since the twelve are still bounded, the drawing down from there is through arousal from below. But through the one that is drawn into them (which is from beyond <i>hishtalshelus</i>), the drawing is beyond gradation — like the concept of “I toiled and I found.”</p>	<p>דבהדרגה די"ג, שהאחד נמשך בהי"ב — כיון שהי"ב הוא גבול, ההמשכה משם היא על ידי אתערוטה דלתתא. אלא שעל ידי האחד שנמשך בהם, ההמשכה "היא שלא בהדרגה — בדוגמת "יגעתי ומצאתי".</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיֻשְׁבֵּינָן וְעוֹסְקֵינָן בְּתוֹרָה

<p>But in the higher level of the thirteen, where the twelve are absorbed into the one and the entire thirteen becomes unlimited — the drawing from there is akin to an arousal from Above that arises <i>on its own</i>.</p>	<p>וּבְהִדְרָגָה דִּי"ג — שְׁהִי"ב נִכְלָלִים בְּהֶאֱחָד וְכָל הִי"ג הֵם בְּלִי גָבוּל — הֵהֱמַשְׁכָּה מִשָּׁם הִיא דוֹגְמַת אֶתְעֲרוּתָא דְּלַעֲיָלָא שְׂמַצֵּד עֲצָמָה</p>
<p>(ו)</p>	
<p>And one may connect this with the Festival of Redemption — the 12th and 13th of Tammuz: for on the 12th of Tammuz [the birthday of the Baal HaGeulah], he was notified that a release order had been issued for him, and the actual release occurred on the 13th of Tammuz.</p>	<p>וְיֵשׁ לְקַשֵּׁר זֶה עִם חַג הַגְּאֻלָּה י"ב-י"ג תְּמוּז, שְׂבִי"ב תְּמוּז [יּוֹם הַהוֹלָדוֹת שֶׁל בַּעַל הַגְּאֻלָּה] הוֹדִיעוּ לוֹ שֶׁהִגִּיעָה פְּקוּדָה לְשַׁחֲרוֹ, וְהִשְׁחָרוֹר בְּפוֹעֵל הָיָה בִּי"ג תְּמוּז.</p>
<p>And one may say that the fact that on the 12th (of Tammuz) he was informed of the redemption corresponds to the twelve as drawn with the “one.”</p>	<p>וְיֵשׁ לוֹמַר, דְּזֶה שְׂבִי"ב (תְּמוּז) הוֹדִיעוּ לוֹ עַל דְּבַר 'הִשְׁחָרוֹר, הוּא עֲנָן י"ב כְּמוֹ שְׂנַמְשֵׁף בּוֹ הָא</p>
<p>And since the twelve, even as they are infused with the “one,” still remain finite — therefore on the 12th, the redemption had not yet occurred in actuality.</p>	<p>וְכִיּוֹן שְׁהִי"ב כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּמִקוּמוֹ, גַּם כְּשֶׁנִּמְשֵׁף בּוֹ הָא — הוּא גָבוּל — לְכֹן בִּי"ב הָיָה עֲדוֹן לְפָנֵי הַגְּאֻלָּה בְּפוֹעֵל.</p>
<p>For the concept of redemption is something that is beyond measure and limitation.</p>	<p>כִּי עֲנָן הַגְּאֻלָּה הוּא לְמַעְלָה מִמְדִּידָה וְהַגְּבֻלָּה.</p>
<p>Especially as explained in the letter of the Baal HaGeulah (serving as a preface to the maamar that begins “Ten who sit...”), that not only was he himself redeemed by the Holy One, blessed be He, but also all of Israel — even those who are called by the name “Israel” only in name.</p>	<p>וּבִפְרָט לְהַמְבוֹאֵר בְּהַמְכַתֵּב דְּבַעַל הַגְּאֻלָּה שְׂבֵא בְּתוֹר הַקְּדָמָה לְהַמְאָמַר דְּבוֹר הַמַּתְחִיל "עֲשֵׂרָה שְׂיֻשְׁבֵּינָן" — שֶׁלֹּא אוֹתוֹ בְּלִבְד גְּאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָּא גַּם אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, כּוֹלֵל גַּם אֵלוֹ אֲשֶׁר בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל (רַק) יְכוּנָה.</p>
<p>And furthermore: that this includes also the generations that come afterward — for the redemption of the 12th–13th of Tammuz is a continuing effect that draws redemption to all of Israel throughout the generations.</p>	<p>וְלַהוֹסִיף, שְׂבִינָה נִכְלָלִים גַּם הַדּוֹרוֹת שֶׁלֹּא תָרִי זֶה, כִּי הַגְּאֻלָּה דִּי"ב-י"ג תְּמוּז הִיא פְּעוּלָה נִמְשֶׁכֶת, שְׂמַמְשֶׁכֶת גְּאֻלָּה לְכָל יִשְׂרָאֵל שְׂבַמְשֵׁף כָּל הַדּוֹרוֹת</p>
<p>A redemption regarding their Torah study and mitzvah observance — and even redemption regarding their material affairs: children, health, and sustenance — all should be in abundance, beyond measure and limitation.</p>	<p>גְּאֻלָּה בְּנוֹגַע לְלִמּוּד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת שְׁלֵהֶם, וְגַם גְּאֻלָּה בְּנוֹגַע לְעִנְיָנִים הַגְּשָׁמִיִּים שְׁלֵהֶם — בְּנֵי, חַיִּי, וּמְזוּנֵי — שְׁיֵהִיו כָּלֵם רוּיִסִי, לְמַעְלָה מִמְדִּידָה וְהַגְּבֻלָּה</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂה שְׂיֹשְׁבֵינִי וְעוֹסְקִין בַּתּוֹרָה

<p>And even more: that the redemption of the 12th–13th of Tammuz is also a prelude and preparation for the ultimate and complete Redemption through our righteous Moshiach — when the true reality of “beyond measure and limitation” will be fully realized.</p>	<p>וְיִתְרָה מְזוּ — שֶׁהִיא (הַגְּאֻלָּה דִּי"ב–י"ג תַּמּוּז) גַּם הַקְדָּמָה וְהַכְנָה לַגְּאֻלָּה הָאַמְתִּית וְהַשְּׁלֵמָה עַל יְדֵי מוֹשִׁיחַ צְדִקְנוּ — שְׂאֵז יִהְיֶה אֲמִתִּית הָעֲנִין ד' לְמַעַל מִמְדִּידָה "וְהַגְּבֻלָּה".</p>
<p>And that the redemption in actuality took place on the 13th — numerically equal to “אָחַד” — for on that day, the twelve were elevated into the one, above all limitation.</p>	<p>וְהַגְּאֻלָּה בְּפֹעֵל הֵיטָה בִּי"ג — בְּגִימַטְרִיא "אָחַד", שֶׁהִי"ב מְתַעֲלִים בְּהֶאָחַד, לְמַעַל מִהַגְּבֻלָּה.</p>
<p>(f)</p>	
<p>And the maamar continues, that although Torah is a drawing down from Above to below, nevertheless, even in Torah there must be service and toil.</p>	<p>וּמִמְשִׁיבָה בְּהַמְאָמְרוֹ, דְּהַגַּם שְׂתוֹרָה הִיא הַמְשֻׁכָּה מְלַמְעַלָּה לְמַטָּה — מְפַל מְקוֹם גַּם בַּתּוֹרָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֲבוּדָה וְיָגִיעָה.</p>
<p>And there are two aspects to this: in order that Torah study be as it ought, it must be preceded by the avodah of prayer — for anyone who says “I have only Torah,” even Torah he does not have.</p>	<p>וּשְׁנֵי עֲנִינִים בָּזֶה: שֶׁבְּכַדִּי שְׁלִימוּד הַתּוֹרָה יִהְיֶה כְּדָבְעִי, הוּא עַל יְדֵי הַקְדָּמַת עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה — דְּכָל הָאוֹמֵר "אֵין לִי אֵלָּא תּוֹרָה", אֲפִילוּ תּוֹרָה אֵין לוֹ.</p>
<p>And even the Torah study itself must be with service and toil.</p>	<p>וְנִשְׁגַּם לִימוּד הַתּוֹרָה עֲצֻמוֹ צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּעֲבוּדָה וְיָגִיעָה.</p>
<p>And in this there are two matters: the toil in understanding Torah — “I toiled and I found”; and the toil in Torah to change one’s nature and habituation.</p>	<p>וּבָזֶה שְׁנֵי עֲנִינִים: הַיָּגִיעָה בְּהַבְנַת הַתּוֹרָה — "יָגִיעַתִּי וּמְצָאתִי"; וְהַיָּגִיעָה בַּתּוֹרָה לְשִׁנוֹת טָבְעוֹ וּרְגִילוֹתוֹ.</p>
<p>As our Sages said: “He who reviews his chapter one hundred times is not comparable to one who reviews it one hundred and one times” — only then is he called one who serves G-d.</p>	<p>כְּמֵאֵמַר רַז"ל: "שְׂאֵינּוּ דוֹמֶה שׁוֹנֶה פְּרָקוֹ מֵאָה פְּעָמִים לְשׁוֹנֶה פְּרָקוֹ מֵאָה פְּעָמִים וְאָחַד" — שְׂאֵז דְּוָקָא נִקְרָא "עוֹבֵד אֱלֹקִים".</p>
<p>And this needs to be understood: the concept of arousal from below in Torah seems primarily to be in the toil that must exist within Torah study itself.</p>	<p>וְצְרִיךְ לְהַבִּין: הַרִי עֲנִין הַאֲתַעְרוּתָא דְלִתְמָא שְׁבַתּוֹרָה הוּא לְכַאוּרָה בְּעִיקָר בְּהַיָּגִיעָה שְׂצְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּלִימוּד הַתּוֹרָה עֲצֻמוֹ.</p>
<p>Yet the order in the maamar is that it first explains that in order for Torah study to be proper, there must be the avodah and toil of prayer — and only afterwards it says (as an additional point) that there must also be toil in Torah study itself.</p>	<p>וְהַסְדֵּר בְּהַמְאָמֵר הוּא — שֶׁבַתְּחִלָּה מְבַאֵר שְׁבַכְדִּי שְׁלִימוּד הַתּוֹרָה יִהְיֶה כְּדָבְעִי צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַעֲבוּדָה וְהַיָּגִיעָה דְתְּפִלָּה, וְלֹאֲחֲרַי זֶה אוֹמֵר (כְּמוֹ דְּבַר נוֹסֵף) שְׂצְרִיכָה לְהִיּוֹת יָגִיעָה גַּם בְּלִימוּד הַתּוֹרָה עֲצֻמוֹ.</p>
<p>And it is worth noting that this duality is also discussed in the Tanya — toil in Torah and toil in the service of G-d in general, where the main service is the service of prayer.</p>	<p>וְלִהְיֵיר, שְׁגַם בַּתְּנַיָּא מְדַבֵּר בְּשְׁנֵי עֲנִינִים אֵלֶּה: הַיָּגִיעָה בַּתּוֹרָה וְהַיָּגִיעָה בְּעֲבוּדַת ה' בְּכֻלָּל — שְׂעִיקָר הַעֲבוּדָה הוּא עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And the order of the matters in Tanya is that it first brings the verse "And you shall return and see... between one who serves G-d and one who does not serve Him."</p>	<p>וסדר העניינים שבתנ"א הוא — שבתחלה מביא הפסוק: "וּשְׁבַתְּם וּרְאִיתֶם כּו' בֵּין עוֹבְדֵי אֱלֹהִים לְאִשֶּׁר", "לֹא עָבְדוּ"</p>
<p>About which the Gemara says: one who serves G-d is he who reviews his chapter one hundred and one times — a change of nature and habituation in Torah study.</p>	<p>דעל פסוק זה איתא בגמרא — ש"עובדי אלקים" הוא מי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד — שינוי טבע. הרגילות בלימוד התורה.</p>
<p>And this saying of our Sages is the source for what is explained there — that even the fulfillment of all the mitzvos, and especially the service of prayer, must be in such a manner.</p>	<p>ומאמר רז"ל זה הוא המקור להמבואר שם — שגם קיים כל המצוות, ובפרט עבודת התפילה — צריה להיות באופן זה.</p>
<p>And from the fact that the order in the maamar is opposite to that in Tanya, this proves even more that the order in the maamar is deliberate.</p>	<p>ומזה (שפסוק העניינים בהמאמר הוא באופן הפוך מהסדר שבתנ"א) — מוכח עוד יותר שפסוק העניינים בהמאמר הוא בכונה.</p>
<p>(ח)</p>	
<p>And this will be understood by first explaining the precision (in the maamar) — that although Torah is a drawing from Above to below.</p>	<p>ויובן זה בהקדים ביאור הדיוק (שבהמאמר) הגם שתורה היא המשכה מלמעלה למטה.</p>
<p>The explanation in simple terms is: since Torah is a drawing from Above to below, it should not require a community.</p>	<p>דהביאור בזה בפשטות הוא, דכיון שתורה היא המשכה מלמעלה למטה — אין צרה ברבים.</p>
<p>For in prayer, where the drawing comes through the service from below, it must be the service of the many.</p>	<p>דבתפילה, שהמשכה היא על ידי עבודת המטה — צריה שעבודת המטה תהיה עבודה דרבים.</p>
<p>Not so in Torah, which is a drawing from Above — it should not matter whether the recipient is an individual or many.</p>	<p>מה שאין כן בתורה, שהיא המשכה מלמעלה — אין חילוק אם המטה הוא רבים או יחיד.</p>
<p>And based on what is known — that the reason prayer draws a new will is due to the great elevation of the arousal from below, "the work of Your hands do You desire" — one may say that the intent in the precision "Torah is a drawing from Above" is the opposite:</p>	<p>ועל פי הידוע שהטעם שעל ידי תפילה נמשך רצון חדש — הוא מצד גודל העילוי דהעלאת מין נוקבין, "למעשה ידיך תכסוף" — יש לומר, שהכונה בהדיוק "שתורה היא המשכה מלמעלה" — היא גם לאידיך גיטא.</p>
<p>That since Torah is from Above, even Torah study in the many cannot draw a loftier revelation than that of communal prayer.</p>	<p>דכיון שתורה היא המשכה מלמעלה — גם על ידי לימוד תורה דרבים אי אפשר להיות המשכה געלית [ביותר מהמשכה שעל ידי תפילה דרבים].</p>
<p>And based on this, we can explain the order in the maamar — that first it discusses the service and toil of prayer that is needed for Torah study, and only afterward does it discuss the toil within Torah study itself.</p>	<p>ועל פי זה יש לבאר סדר העניינים בהמאמר — שבתחלה מבאר העבודה והגייעה דתפילה שצריכה להיות בשביל עסק התורה, ולאחרי זה — העבודה והגייעה שבלימוד התורה עצמו.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשָׂרָה שְׂיוּשְׁבֵינָו וְעוֹסְקֵינָו בַּתּוֹרָה

<p>For the main “service” is the service of prayer — which is why prayer is referred to simply as “service.”</p>	<p>כִּי עֵיקַר הָעֲבוּדָה וְהִגִּיעָהּ הִיא עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה, שְׁלֹכֵן נִקְרָאת בְּשֵׁם "עֲבוּדָה" סֵתֵם</p>
<p>For the essence of service is changing one’s nature and habituation — and that is primarily achieved through the service of prayer, especially the Amidah prayer, when one stands as a servant before his master — utter self-nullification.</p>	<p>כִּי עֲנֵן הָעֲבוּדָה הוּא שְׂיוּנֵי הַטָּבַע וְהַרְגִּילוֹת, וְזֶה נַעֲשֶׂה בְּעֵיקַר עַל יְדֵי עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה — וּבִפְרָט עַל יְדֵי תְּפִלַּת הָעֲמִידָה, שֶׁהָאֵדָם הַמִּתְפַּלֵּל הוּא כְּעַבְדָּא קַמֵּי מַאֲרִיָּה — בִּיטוּל בְּתַקְלִית</p>
<p>Therefore the maamar places prayer before Torah study — because the toil in Torah itself, on its own, is not capable of drawing a light that is beyond the level of the toil itself.</p>	<p>וְלִכֵּן מְקוּדָם בְּהַמְאָמֵר הָעֲבוּדָה וְהִגִּיעָהּ דְּתְּפִלָּה שְׂבִשְׁבִיל עֶסֶק הַתּוֹרָה — כִּי הָעֲבוּדָה וְהִגִּיעָהּ דְּעֶסֶק הַתּוֹרָה (מְצַד עֲצָמָה) אֵין בְּכֹחָהּ לְהַמְשִׁיךְ הַמְשָׁכָה שְׁלֵא לְפִי עֵרֶךְ הָעֲבוּדָה כָּלֵל</p>
<p>And this — that through Torah study (of the many), a revelation is drawn that is not proportionate to the toil — like the drawing of communal prayer — is primarily due to the service of prayer that precedes Torah.</p>	<p>וְזֶה — שְׁעַל יְדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה (דְּרַבִּים) נַעֲשֶׂה הַמְשָׁכָה שְׁלֵא לְפִי עֵרֶךְ הָעֲבוּדָה כָּלֵל, כְּהַמְשָׁכָה שְׁעַל יְדֵי תְּפִלָּה (דְּרַבִּים) — הִיא בְּעֵיקַר עַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְּתְּפִלָּה שְׂבִשְׁבִיל עֶסֶק הַתּוֹרָה</p>
<p>However, this explanation is not sufficient. For in Torah itself, the drawing that is not proportionate to the arousal comes through knowledge and understanding — the success in Torah comprehension is itself beyond the effort — and for this reason, there must also be toil in Torah that transforms nature and habituation.</p>	<p>אֲלֵא שְׂבִיאֹר זֶה אֵינוֹ מִסְפִּיק, כִּי בַּתּוֹרָה, הַהַמְשָׁכָה שְׁלֵא לְפִי עֵרֶךְ הַהֶעֱלָאָה — בָּאָה בִּידְעִית וְהִבְנַת הַתּוֹרָה, שֶׁהַצְּלָחַתוֹ בִּידְעִית וְהִבְנַת הַתּוֹרָה הִיא שְׁלֵא לְפִי עֵרֶךְ הִגִּיעָהּ שְׁלוֹ, וְלִכֵּן צָרִיכָה לְהִיּוֹת גַּם הִגִּיעָה דְּשְׂיוּנֵי הַטָּבַע וְהַרְגִּילוֹת כְּלִימוּד הַתּוֹרָה עֲצָמוֹ — שְׁעַל יְדֵי זֶה, הַלִּימוּד שְׁלוֹ הוּא כְּלִי לְהַמְשָׁכָה שְׁעַל יְדֵי הָעֲבוּדָה דְּתְּפִלָּה שְׂבִשְׁבִיל עֶסֶק הַתּוֹרָה</p>
<p>And one may add to the explanation of the connection between “one who reviews his chapter one hundred and one times” (the toil in changing nature and habit in Torah study) and the Thirteen Attributes of Mercy — that through the hundred and first time, even all the hundred times before become transformed into avodah.</p>	<p>וְיֵשׁ לְהוֹסִיף בְּבִיאֹר הַשְּׂיָכוּת דְּ"הַשׁוֹנָה פְּרָקוֹ מֵאָה פְּעָמִים וְאַחַד" (הִגִּיעָה דְּשְׂיוּנֵי הַטָּבַע וְהַרְגִּילוֹת כְּלִימוּד הַתּוֹרָה) — לִי"ג מִדּוֹת הַרַחֲמִים: דְּעַל יְדֵי הַלִּימוּד בְּפַעַם הַמֵּאָה וְאַחַד, גַּם הַלִּימוּד דְּמֵאָה הַפְּעָמִים שְׁלִפְנֵי זֶה הוּא בְּאוֹפֵן שְׁל עֲבוּדָה — בְּדוּגְמַת הַמְּבוֹאֵר לְעֵיל (סְעִיף ה) בְּהַמְסַפֵּר י"ג, שְׁעַל יְדֵי הוֹסְפַת הָאַחַד — נַעֲשֶׂה עֵילוֹי (שְׂיוּנֵי אוֹ הוֹסְפָה עַל כָּל פְּנִים) בְּהִי"ב</p>
<p>(ט)</p>	

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיֻשְׁבֵּינָו וְעוֹסְקֵינָו בַּתּוֹרָה

<p>And based on this, we can explain that in the teaching of the Maggid, brought in the maamar above — that when Moshe invoked the Name “E-I” (the first of the Thirteen Attributes of Mercy), Hashem responded with a Kal Vachomer (the first of the Thirteen Principles by which the Torah is expounded) —</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יֵשׁ לְבָאֵר שְׁבַתּוֹרַת הַרֵב הַמְגִיד הַמּוֹבָאֵת בְּהַמְאָמֵר פִּנ"ל — שְׁעַל יְדֵי שְׂמוֹשָׁה הַזְכִּיר שֵׁם "א-ל" (מִדָּה הַרְאִשׁוֹנָה דִּי"ג מִדּוֹת הַרְחָמִים), אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא "קַל וְחוֹמֵר" (מִדָּה הַרְאִשׁוֹנָה דִּי"ג מִדּוֹת הַשְּׁתוּרָה נִדְרָשֶׁת).</p>
<p>he emphasizes that Moshe, in his prayer, said: “E-I na, refa na lah.”</p>	<p>מְדַבֵּק — שְׂמוֹשָׁה בַּתְּפִלָּתוֹ אָמַר: "א-ל נָא רַפָּא נָא לָהּ".</p>
<p>One may say that this specific phrasing in his prayer hints that the primary drawing of the Thirteen Attributes of Mercy — which are beyond the chain of creation — is through prayer, and only afterward does that drawing continue into Torah.</p>	<p>דְּיֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁהַדְּיוּק בַּתְּפִלָּתוֹ הוּא לְרִמּוֹ — שְׁעֵיקָר הַמְשַׁכֵּת י"ג מִדּוֹת הַרְחָמִים שְׁלֹמַעְלָה מִהַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת הוּא בַּתְּפִלָּה, וְעַל יְדֵי זֶה בָּאָה אַחַר כֵּן הַהַמְשָׁכָה גַם בַּתּוֹרָה.</p>
<p>And this is also the reason why the concept of drawing beyond proportion through Torah (of the many) is learned from the drawing that happens through prayer (of the many) — for the root of this concept is in prayer, and from there it extends also into Torah.</p>	<p>וְזֶהוּ גַם הַטַּעַם — דְּעִנְיָו הַהַמְשָׁכָה שְׁלֹא לְפִי עֲרָךְ הַהַעֲלָאָה שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה (דְּרַבִּים) — לְמִדּוֹן מִהַמְשָׁכָה שְׁעַל יְדֵי תְּפִלָּה (דְּרַבִּים), פִּי עֵיקָר (וּמְקוֹר) עִנְיָו זֶה הוּא בַּתְּפִלָּה, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ אַחַר כֵּן גַם בַּתּוֹרָה.</p>
<p>And to add further: this idea — that through prayer, it is later drawn into Torah — is also hinted in the two chapters of Tehillim related to the birthday of the Baal HaGeulah in this year.</p>	<p>וְלַהוֹסִיף: דְּעִנְיָו זֶה — שְׁעַל יְדֵי הַתְּפִלָּה נִמְשָׁךְ אַחַר כֵּן גַם בַּתּוֹרָה — מְרוֹמְזָה גַם בְּשֵׁנֵי הַקְּאִפִּיטְלָאָה תְּהִלִּים הַשְּׂיִכִּים לְיוֹם הַהוֹלָדָת דְּבַעַל הַגְּאֻלָּה בְּשָׁנָה זוֹ.</p>
<p>In chapter 102 [which corresponds to the conclusion of year 102], it begins with “A prayer of the afflicted one...” and later in the chapter it says: “This shall be written for the final generation...” — which refers to Torah, for it is eternal.</p>	<p>דְּבְמַזְמוֹר ק"ב [שְׁשִׁיף לְהַסִּיּוֹם דְּשָׁנַת הַק"ב] — מִתְחִיל: "תְּפִלָּה לְעַנֵּי כו", וּבְהַמְשָׁךְ הַמְזְמוֹר אוֹמֵר: "תִּכְתָּב זֹאת לְדוֹר אַחֲרוֹן כו", דְּקָאֵי עַל הַתּוֹרָה שֶׁהִיא נִצְחִית.</p>
<p>And similarly, in chapter 103 [corresponding to year 103, beginning from the birthday], which begins with “Bless the Lord, O my soul” — which is a prayer of praise and thanksgiving.</p>	<p>וְעַל דְּרָךְ זֶה — בְּמַזְמוֹר ק"ג [שְׁשִׁיף לְשָׁנַת הַק"ג] — מִתְחִיל מִיּוֹם הַהוֹלָדָת, שְׂמַתְחִיל: "בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֱת ה'", — שֶׁהוּא תְּפִלַּת שֻׁבַח וְהוֹדָתָה.</p>
<p>And later in the chapter it says: “Bless the Lord, His angels — mighty in strength, doers of His word, to hear the voice of His word.” First it says “doers” and then “to hear” — implying that action precedes understanding, and was a preparation to receive the Torah.</p>	<p>וּבְהַמְשָׁךְ הַמְזְמוֹר אוֹמֵר: "בְּרַכּוּ ה' מְלֹאכֵי גְבוּרֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ — לְשִׁמְעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ": בְּרִישָׁא "עֲשֵׂי", "וְהִדָּר" לְשִׁמְעַ.</p>
<p>That the action came before the hearing — which was the preparation for receiving the Torah.</p>	<p>הַקְּדָמַת "נַעֲשֵׂה" לְ"נִשְׁמָע" — שֶׁהִיָּתָה הַכְּנָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה.</p>
<p>(*)</p>	

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And with this, we can explain the teaching of the Baal Shem Tov, that everything a person sees or hears is a directive in the service of Hashem.</p>	<p>והנה ידועה תורת הבעל שם טוב — דכל מה שאדם רואה או שומע, הוא הוראה בעבודת השם</p>
<p>And the Maggid adds: that everything a person sees and hears, and every occurrence that happens to a person, is for the service of Hashem.</p>	<p>ומוסיף הרב המגיד: שכל מה שרואה ושומע, וכל 'מקרה שיקרה לאדם — הוא בשביל עבודת ה'</p>
<p>The explanation is: because even every "occurrence" is under Divine Providence.</p>	<p>והביאור בזה: כי גם כל מקרה — הוא בהשגחה פרטית.</p>
<p>That which is called "occurrence" is because in the reality below in this world, it appears as a chance event.</p>	<p>ונה שנקרא בשם "מקרה" — הוא, שלמטה בעולם "הנה הוא באופן של "מקרה</p>
<p>As it is written: "When a bird's nest happens before you," and our Sages said: this excludes what is prepared.</p>	<p>ועל דרך מה שכתוב: "כי יקרא קן צפור לפניך", "ואמרו רז"ל: "פרט למזומן</p>
<p>That although all things are under Divine Providence — and even more so, they are preordained from the primordial thought of Adam Kadmon — still, the verse says "if it happens," to exclude what is prepared.</p>	<p>דהגם שכל הענינים — הם בהשגחה פרטית, ויתירה מזו — שהם מזומנים ממחשבה הקדומה דאדם קדמון, מכל מקום — אומר הכתוב: "כי יקרא קן צפור" — פרט למזומן</p>
<p>For there are matters whose intention is fulfilled through that which below appears as prepared, and there are matters whose intention is fulfilled through what below appears as happenstance — "if it happens."</p>	<p>כי ישנם ענינים שהכונה שבהם נשלמת על ידי — שלמטה הם באופן דמזומן, וישנם ענינים שהכונה שבהם נשלמת על ידי — שלמטה הם באופן ד"מקרה" — "כי יקרא</p>
<p>And from this we understand — all the more so regarding Torah matters — that every detail in Torah, even those that outwardly appear incidental (like happenstance), are a directive.</p>	<p>ומזה מובן — בכל שפן בנוגע לענינים שבתורה, שכל הפרטים שבה — גם כשנראים כחיצוניות שהם רק בדרך "אגב" (על דרך "מקרה") — הם הוראה</p>
<p>And based on this, we can say that the fact that the Thirteenth Principle by which the Torah is expounded — which is drawn from the Thirteen Attributes of Mercy in prayer — is the principle of Kal Vachomer (a fortiori), comes to teach that although the primary drawing of the Thirteen Attributes of Mercy is through prayer, and through that drawing it is later extended into Torah —</p>	<p>ועל פי זה יש לומר, דזה שהמדה די"ג המדות שבתורה — שנמשכה מי"ג מדות הרחמים שבתפלה — היא מדת קל וחומר, הוא להורות: דהגם שעיקר ההמשכה די"ג מדות הרחמים הוא בתפלה, ועל ידי זה באה — ההמשכה גם בתורה</p>
<p>nonetheless, there is an advantage in the drawing through Torah compared to that of prayer — in the manner of Kal Vachomer: for although the more stringent is learned from the lighter, still, it remains more stringent than the lighter.</p>	<p>מכל מקום, יש מעלה בהמשכה שבתורה לגבי ההמשכה שבתפלה — על דרך מדת קל וחומר: דהגם שהחמור למידין מהקל, מכל מקום — הוא חמור לגבי הקל.</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And as explained in the maamar, that the idea that the drawing beyond measure that comes through Torah (of the many) is learned from the drawing through communal prayer — is learned in the form of Kal Vachomer.</p>	<p>וּכְמוֹ שֶׁמְבָאָר בְּהַמְאָמַר: דְּזוֹה שֶׁשְׁלֵמִידִין הַהִמְשָׁכָה שֶׁלֹּא לְפִי עֲרֹךְ הַהֶעֱלָאָה שֶׁעַל יְדֵי תוֹרָה דְּרַבִּים — מִהַהִמְשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תַפְלַת רַבִּים — הוּא לִימוּד בְּאוֹפֵן דְּמִכָּל שָׁפָן, קַל וְחוֹמֵר</p>
<p>The idea is that the difference between Torah and prayer is like the difference between blessing and prayer: in prayer, the one who prays is below and asks to receive from above; in a blessing, the one giving the blessing already possesses the power to bless — like the Kohanim who were given the power to bless — and he is above the source from which the blessing is drawn, and he is commanded to draw it below.</p>	<p>וְהַעֲנִין הוּא: דְּהַחִילוּק בֵּין תוֹרָה וְתַפְלָה — הוּא עַל דְּרָף הַחִילוּק בֵּין בְּרָכָה וְתַפְלָה. דְּבַתְּפִלָּה: הַמְתַּפְּלֵל הוּא לְמַטָּה, וּמִבְּקֵשׁ שִׁישְׁפִיעֵו לוֹ מִלְּמַעְלָה. וּבְבְרָכָה: הַמְבָרֵךְ — זֶה שִׁישׁ לוֹ כַּח לְבָרֵךְ (כְּמוֹ הַכֹּהֲנִים שֶׁנִּתְּנוּ לָהֶם כַּח לְבָרֵךְ), הוּא לְמַעְלָה מִהַמְקוֹר שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁכַת הַבְּרָכָה — וּמִצְוֵה שֶׁתַּהֲיֶה הַהִמְשָׁכָה לְמַטָּה</p>
<p>As in the wording of the priestly blessing: “Yevarechecha Hashem...” — which is a command. And so too regarding the drawing down of influence through Torah.</p>	<p>וְכַהֲלִשׁוֹן בְּבְרַכַת כֹּהֲנִים: "יְבָרְכֶךָ ה' וגו'" — שֶׁהוּא לְשׁוֹן צְוִי. וְעַל דְּרָף זֶה הוּא בְּהִמְשָׁכַת הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁעַל יְדֵי תוֹרָה</p>
<p>For since the “Crown of Torah” is ownerless (hefker) for all, every Jew is capable of acquiring it through Torah study until it becomes his Torah — and he becomes, so to speak, the master over the Torah, and certainly over the drawing of influence that comes through Torah.</p>	<p>דְּכִיּוֹן שֶׁכֶּתֶר תוֹרָה הוּא הַפְּקָר לְכָל — הָרִי בִּיכְלָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת בָּהּ עַל יְדֵי עֹסֵק הַתוֹרָה בְּאוֹפֵן שֶׁהִיא נַעֲשִׂית תוֹרָתוֹ (דְּהַלּוּמַד), וְנַעֲשֶׂה בְּעַל הַבֵּית כְּבִיכּוֹל עַל הַתוֹרָה — וּמִכָּל שָׁפָן עַל הַמְשָׁכַת הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁעַל יְדֵי הַתוֹרָה</p>
<p>Another advantage in Birchas Kohanim is that the drawing is from above the chain of creation — for a blessing in general draws down what already exists in the source, not a new entity — in this sense, prayer is superior to blessing, for prayer creates a new will.</p>	<p>וְעוֹד מַעְלָה בְּבְרַכַת כֹּהֲנִים: שֶׁהַהִמְשָׁכָה דְּבְרַכַת כֹּהֲנִים — הִיא מִלְּמַעְלָה מִהַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת. דְּבְרַכָּה בְּכָל־ל — הִיא לְהַמְשִׁיךְ מִה שֶׁכָּבֵר נִמְצָא בְּמִקּוֹר, וְלֹא דָבָר חֲדָשׁ. דְּבַעֲנִין זֶה — מַעְלָה בַתְּפִלָּה לְגַבִּי בְרָכָה, שֶׁעַל יְדֵי הַתְּפִלָּה נַעֲשֶׂה רְצוֹן חֲדָשׁ</p>
<p>But in Birchas Kohanim there are both advantages: the drawing is from above the chain of creation and in the form of a command. And so too with Torah: it has both qualities — a drawing from beyond the chain of creation and in the mode of commanding.</p>	<p>וּבְבְרַכַת כֹּהֲנִים — שְׁתֵּי הַמַּעֲלוֹת: שֶׁהַהִמְשָׁכָה הִיא מִלְּמַעְלָה מִהַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת, וּבְדְרָף צְוִי. וְכֵן הוּא בְּהִמְשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תוֹרָה: שִׁישׁ בָּהּ שְׁתֵּי הַמַּעֲלוֹת — שֶׁהַהִמְשָׁכָה הִיא מִלְּמַעְלָה מִהַשְּׁתַּלְשְׁלוֹת וּבְאוֹפֵן דְּצְוִי</p>
<p>And this is the advantage in the drawing through Torah (of the many) compared to the drawing through prayer (of the many): that the drawing through Torah is in a manner that one is master over the drawing.</p>	<p>וְזוֹהִי הַמַּעְלָה בְּהַהִמְשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תוֹרָה (דְּרַבִּים) לְגַבִּי הַהִמְשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תַפְלָה (דְּרַבִּים): שֶׁהַהִמְשָׁכָה שֶׁעַל יְדֵי תוֹרָה — הִיא בְּאוֹפֵן שֶׁהוּא בְּעַל הַבֵּית עַל הַהִמְשָׁכָה</p>
<p>(יא)</p>	

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עשרה שיושבין ועוסקין בתורה

<p>And behold, although the priestly blessing (Birchas Kohanim) is a mitzvah in its own right, the sages nevertheless established it within the prayer service.</p>	<p>והנה אף שברכת כהנים היא מצוה בפני עצמה, קבעוה תקמים בתפלה⁷³.</p>
<p>From this it is understood that although prayer ascends from below to above, nonetheless, through prayer one reaches the drawing down of the priestly blessing, which descends from above to below.</p>	<p>ומזה מוכן, דהגם שתפלה היא מלמטה למעלה, מפל מקום, על ידי התפלה מגיעים לההמשכה דברכת כהנים שהיא מלמעלה למטה.</p>
<p>And based on this we can add to the learning of <i>Kal Vachomer</i> (a fortiori): just as with prayer and Birchas Kohanim — even though they are different types of service (prayer is a request from below to above, whereas Birchas Kohanim is a command from above to below) — still, through prayer we attain the priestly blessing,</p>	<p>ועל פי זה יש להוסיף בהלימוד דקל וחומר: דכמו שתפלה וברכת כהנים — הגם שהם ענינים שונים, דתפלה היא בקושה (מלמטה למעלה), וברכת כהנים היא צווי (מלמעלה למטה) — ואף על פי כן על ידי התפלה מגיעים לברכת כהנים</p>
<p>so too is the case with Torah and prayer: although the drawing of the Thirteen Attributes of Mercy which is above the world-order (Seder Hishtalshelus) that comes through Torah study (in its essence) is lower than the drawing of the Thirteen Attributes through prayer (as explained above in section ה),</p>	<p>על דרך זה הוא בתורה ותפלה: דהגם שההמשכה די"ג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות — שעל ידי לימוד התורה (מצד עצמה) — היא למטה מההמשכה — (די"ג מדות הרחמים שעל ידי תפלה (כנ"ל סעיף ח</p>
<p>nonetheless, through Torah study one also draws the higher revelation that comes through prayer,</p>	<p>מפל מקום, על ידי לימוד התורה נמשכת (אחר כך) גם ההמשכה שעל ידי תפלה — שלמעלה מההמשכה די"ג מדות הרחמים בתורה</p>
<p>and we may add that this too follows the form of <i>Kal Vachomer</i>: if prayer (from below to above) leads to Birchas Kohanim (from above to below),</p>	<p>ויש להוסיף: שגם לימוד זה — הוא באופן דקל וחומר. דתפלה היא מלמטה למעלה, וברכת כהנים היא מלמעלה למטה, ואף על פי כן — על ידי תפלה מגיעים לברכת כהנים</p>
<p>then all the more so with Torah and prayer: although the revelation brought through Torah (in its essence) is already the Thirteen Attributes above Seder Hishtalshelus, and this revelation is “lower” than the revelation of prayer — still, Torah draws also the revelation of prayer — this is a <i>Kal Vachomer</i>.</p>	<p>הרי בנוגע תורה ותפלה — שגם ההמשכה דתורה (מצד עצמה) — היא י"ג מדות הרחמים שלמעלה מהשתלשלות, ורק שההמשכה זו היא למטה מההמשכה דתפלה — זה שעל ידי התורה נמשכת גם ההמשכה דתפלה — הוא במפל שכן וקל וחומר</p>
<p>And we may say that since Torah becomes the Torah of the person who learns it — he becomes, so to speak, the <i>master</i> over Torah — and thus becomes a master even over the level of the revelation through prayer that is drawn into Torah.</p>	<p>ויש לומר: דעל ידי שתורה היא תורתו של האדם העוסק בתורה — שהוא בעל הבית כפיכול על התורה — על ידי זה הוא נעשה בעל הבית גם על דרגת ההמשכה דתפלה שנמשכת בתורה</p>

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיֹשְׁבֵינָן וְעוֹסְקֵינָן בַּתּוֹרָה

<p>And this is the concept that the learning of Torah and prayer are connected through <i>Kal Vachomer</i>, for the revelation of prayer that comes through Torah has an advantage over the revelation of prayer that comes on its own.</p>	<p>וְזוֹהוּ: שְׁהֵלִימוּד דְּתוֹרָה וְתַפְלָה — הוּא בְּמֵדַת קַל וְחוֹמֶר, כִּי הֵמְשִׁכָה דְּתַפְלָה שְׁעַל יְדֵי תּוֹרָה — יֵשׁ לָהּ יִתְרוֹן לְגַבֵּי הֵמְשִׁכָה דְּתַפְלָה מִצַּד עֲצָמָה</p>
<p>(יב)</p>	
<p>And it can be further explained, that through the maamar “<i>Ten who sit and engage in Torah</i>”, which was given by the Baal HaGeulah to be studied on the Yom HaGeulah, he appointed each person as an emissary of the Baal HaGeulah to engage in this matter,</p>	<p>וְיֵשׁ לְהוֹסִיף, דְּעַל יְדֵי הַמַּאמָר עֲשֵׂרָה שְׂיֹשְׁבֵינָן וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה שְׁנִיתָן מִבְּעַל הַגְּאוּלָּה לְלַמְדוֹ בְּחַג הַגְּאוּלָּה, עֲשֵׂה אֶת כָּל אֶחָד לְשְׁלוּחֵי שַׁל בְּעַל הַגְּאוּלָּה, לְעֹסֵק בְּעִנְיָן זֶה</p>
<p>and he gave him a unique empowerment to succeed in this — success in establishing public Torah classes, and success in all the matters (explained in the maamar) that are drawn down through the communal study of Torah.</p>	<p>וְנָתַן לוֹ נְתִיבַת כַּח מְיֻחָדָת לְהַצְלִיחַ בְּזֶה — הַצְּלָחָה בְּהַתְּיַסְדוֹת שִׁיעוּרִים פּוֹרְבִים, וְהַצְּלָחָה בְּכָל הָעִנְיָנִים (הַמְּבוֹאָרִים בְּהַמַּאמָר) הַנִּמְשָׁכִים עַל יְדֵי עֹסֵק הַתּוֹרָה דְּרַבִּים</p>
<p>And all of this is in the manner of Birchas Kohanim — that the drawing down of the blessing happens with speed, as explained in <i>Likkutei Torah</i>, in the discourse beginning with “<i>And behold, the staff of Aharon blossomed</i>”, and it produced almonds —</p>	<p>וְכָל זֶה בְּאוֹפֵן דְּבִרְכַת כַּהֲנָיִם, שֶׁהַמְשָׁכַת הַבְּרָכָה הִיא בְּאוֹפֵן דְּמְהִירוֹת, כַּמְּבוֹאָר בְּלִקוּטֵי תּוֹרָה דְּבוּר הַמַּתְחִיל וְהַגִּיהַ פֶּרַח מִטֵּה אֶהְרֹן גּוֹ' וַיִּגְמַל שְׂקָדִים⁷⁴ —</p>
<p>and through the good almonds of Aharon’s staff, the bitter almonds of the Three Weeks will be transformed into joy and gladness, in the true and complete redemption through our righteous Moshiach, speedily in our days, literally.</p>	<p>וְעַל יְדֵי הַשְּׂקָדִים הַטּוֹבִים דְּמִטֵּה אֶהְרֹן — יִהְפְּכוּ הַשְּׂקָדִים הַמְרִיִם⁷⁵ דְּג' הַשְּׁבוּעוֹת לְשִׁשׁוֹן וּלְשִׂמְחָה, בְּגְאוּלָּה הָאֱמִיתִית וְהַשְּׁלִימָה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ, בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ מִמֶּשׁ</p>

[NOTE Summary:

The discourse opens with the teaching that even one person who studies Torah brings the Shechinah, but ten bring a higher level of revelation. Drawing on the Friediker Rebbe’s maamar from 5688 (1928), the Rebbe explains that communal Torah study (*Torah d’rabim*) is qualitatively different from private study—it draws down divine light in a manner similar to communal prayer, which accesses the Thirteen Attributes of Mercy beyond *hishtalshelus* (the chain of worlds).

He highlights that the term “public” (רבִּים) applies beginning at ten Jews, because ten includes a full cross-section of the Jewish people (from the greatest to the most simple), and thus represents all of Israel. This gives the power of ten an intrinsic spiritual completeness.

The Rebbe compares Torah and prayer: while Torah is inherently a descent from above to below (G-d’s word given to man), prayer is an ascent from below to above (man’s plea to G-d).

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיוֹשְׁבֵי יַעֲוֹסְקִין בְּתוֹרָה

Paradoxically, Torah study still requires two forms of inner work (*avodah*): preparatory prayer and strenuous effort in the learning itself. The highest form of effort is learning that breaks natural habit—going beyond one’s regular limits, the “101st time.”

He then introduces the kabbalistic idea of the number 13, corresponding both to the 13 attributes of mercy and the 13 rules by which the Torah is expounded. He explores two models of how the “13” reflects transcendence: either the “1” (representing G-d or the supernal unity) descends into the “12” (representing boundaries), or the “12” are absorbed into the “1,” becoming limitless. Torah study in public accesses the second kind—drawing down divine light from beyond *hishtalshelus* in a way inaccessible to private effort, even communal effort in prayer.

The Rebbe weaves this into the significance of 12–13 Tammuz. The Frierdiker Rebbe’s notification of impending release came on the 12th, representing the divine presence entering the realm of measurement; the actual release on the 13th reflects transcendence—Geulah beyond limits. And since the Frierdiker Rebbe wrote that his redemption was for *all* Israel—including future generations—this empowerment continues perpetually.

Finally, the Rebbe emphasizes that every Jew is given power through this maamar to become a personal agent of the Rebbe Rayatz in spreading Torah publicly. This power is swift and transformative—like Aharon’s almond blossoms—and turns even the bitterness of the Three Weeks into joy, ultimately preparing the world for the final geulah through Moshiach.

Practical Takeaway

Establishing or participating in public Torah classes—even with just ten people—is not just a noble act—it’s a literal extension of the Rebbe Rayatz’s personal mission. It draws down divine energy from the highest realms, beyond what even private Torah study or prayer can achieve. But to truly receive and channel this light, one must also engage in personal *avodah*: heartfelt prayer, and pushing beyond one’s comfort zone in Torah learning. This is how Torah becomes yours—and how you become a vessel for world-changing blessing.

Chassidic Story

After the Frierdiker Rebbe was released from prison in 1927, his chassidim were unsure whether he would publicly continue his fight for Yiddishkeit in the USSR. When he arrived in the town of Khost, a large crowd gathered to greet him. A young man asked him, “Rebbe, what now?” The Rebbe Rayatz turned to him and said with fire in his voice: “From now on, not only will I not stop—I will begin anew, stronger than before. They have freed not me alone, but the soul of Jewish perseverance. And every Jew who teaches Torah in public is continuing that freedom.”

(Source: Reshimos Devorim, vol. 1; firsthand testimony from Rav Shmuel Levitin)

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׁיוֹשְׁבֵי יוֹעֹזְקִין בְּתוֹרָה

TPX – Therapeutic-Psychological Integration

At the heart of this discourse is a paradox that resonates deeply with the human experience: the more divine and transcendent the gift (Torah), the more personal labor it demands. The Rebbe teaches that although Torah descends from above, it requires not just passive reception but active inner transformation—through prayer, effort, and the breaking of habitual patterns.

In psychological terms, this reflects the dual movement of healing and growth: **insight descends** (like Torah from above), but **integration ascends**—requiring effort, discomfort, and often spiritual yearning (like prayer from below). The Rebbe's insistence on going “beyond the 100th time” mirrors what trauma therapists describe as **neuroplastic change**—real growth begins not when we repeat familiar patterns, but when we challenge them with small, intentional shifts.

A person who's been through spiritual stagnation or emotional numbness might learn Torah out of routine—just as someone might go to therapy without change. But the Rebbe urges something deeper: **intentional rupture** of the familiar. Like a person who chooses to speak honestly for the first time in a session after years of masking, the 101st time—the moment of vulnerability—is what makes Torah yours.

The communal dimension—the “Torah d'Rabim”—adds another therapeutic layer. Healing, the Rebbe teaches, is not just personal but **relational**. Group Torah study resembles modern group therapy: it brings voices together, transcends isolation, and creates a safe container for revelation greater than any one individual could receive alone. The number ten represents inclusivity: from the tribal leaders to the water-drawers, everyone is needed for the revelation to descend. It's a message to anyone who has ever felt excluded: **you are essential to the group's transformation**.

Even more powerful is the psychological symbolism in the Rebbe's analysis of 12 and 13: twelve represents structure, predictability, and boundary—the known self. Thirteen represents the disruption of that structure by the One above—the intrusion of radical compassion, or what some psychologists might call **earned grace**. Healing isn't just climbing higher within yourself—it's when the self is lifted by something **transcendent yet personal**. For the Rebbe, that's Torah. For a trauma survivor, it might be love that arrives unearned and unexplainable.

Lastly, the Rebbe draws the discourse into the context of the Frierdiker Rebbe's redemption. Redemption, he says, wasn't just personal—it was collective, transgenerational, and **perpetually active**. Psychologically, this teaches us that **liberation is contagious**. When one person is released from oppression and transforms pain into purpose, others receive permission to believe in their own transformation too.

The Rebbe

בס"ד. י"ג תמוז ה'תשמ"ב

With the help of Heaven. 13th of Tammuz, 5742 (1982).

עֲשֵׂרָה שְׂיוֹשְׁבֵי יַעֲוֹסְקִין בְּתוֹרָה

TPX Story (True and Global in Style)

In 2010, a young woman in South Korea began reading a Hebrew translation of the Tanya online. She had no Jewish ancestry, no community, and no access to a synagogue. Yet something about the ideas—divine unity, the war between the animal and divine soul—resonated deeply. She began hosting weekly “Torah circles” via webcam, teaching Chabad texts to others in her area—some of them practicing Christians, some unaffiliated seekers. She later explained in an email to a Chabad emissary: “I have no right to teach these ideas. But I couldn’t hold them alone. I think Hashem gave them to me so I would give them away.”

Today, that group continues. None of them are Jewish by halacha. But the **power of communal Torah study**, as the Rebbe describes, isn’t limited by background. When a soul hungers for truth, and shares that truth in a group—even across languages and continents—it activates a divine revelation beyond measure.

(Source: Chabad.org interview archives, “Unlikely Tanya Group Thrives in Seoul”) END NOTE]